

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Moniky Javorové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **I. M.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem 28. října 117, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 152152/2012 ze dne 15. 1. 2013, ve věci vydání průkazu profesní způsobilosti řidiče,

takto:

I. V řízení **se pokračuje**.

II. Žaloba se **zamítá.**

III. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou, doručenou soudu dne 11. 3. 2013, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2013, č. j. MSK 152152/2012, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále jen „správní orgán I. st.“) ze dne 27. 9. 2012, č. j. SMO/318495/12/DSČ/Hor-ZKS, jímž byly žalobci zamítnuty žádosti ze dne 14. 3. 2010 a 28. 4. 2010 o vydání profesní způsobilosti řidiče.

Žalobce namítl, že úprava obsažená v zák. č. 247/2000 Sb. a zák. č. 374/2007 Sb. neodpovídá směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2003/59/ES, směrnice proto byla nesprávně transponována, z čehož žalobce dovozuje nutnost přímé aplikace směrnice na jím podanou žádost. Konkrétně pak žalobce namítá, že úprava v § 48 odst. 4 a odst. 5 zák. č. 247/2000 Sb. ve znění po novelizaci zák. č. 347/2007 Sb. a zák. č. 133/2011 Sb. obsahuje přísnější podmínky pro vydání průkazu profesní způsobilosti řidiče než je stanoveno v čl. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2003/59/ES, pokud jde o řidiče, který doposud nebyl držitelem takového průkazu, avšak nabyl řidičské oprávnění pro skupiny C1, C1+E, C a E před 10. 9. 2009 nebo pro skupiny D1, D1+E, D a D+E před 10. 9. 2008. Úprava obsažená ve vyjmenovaných ustanoveních zák. č. 247/2000 Sb. totiž nad rámec požadavků stanovených v příslušné směrnici stanoví řidičům žádajícím o vystavení průkazu profesní způsobilosti řidiče povinnost v období před 1. 4. 2008 se úspěšně podrobit přezkoušení podle dosavadní právní úpravy (v režimu čl. II. bod 3 zák. č. 374/2007 Sb.), povinnost úspěšně vykonat zkoušku podle § 52c odst. 1 a odst. 2 písm. a) zák. č. 247/2000 Sb., ve znění účinném od 1. 4. 2008, v období 6 měsíců před podáním žádosti, nebo povinnost zúčastnit se kurzu pravidelného školení v rozsahu 35 hodin dle § 48 odst. 4 a odst. 5 zák. č. 247/2000 Sb. ve znění účinném od 1. 8. 2011. Z výše uvedeného žalobce dovozuje, že jakékoli další podmínky obsažené v zákoně, zpřísňující podmínky stanovené směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2003/59/ES, není namístě v řešené věci aplikovat a je tedy namístě vycházet přímo z textu směrnice.

Žalobce dále namítá, že žalovaný se nevypořádal s jeho námitkami stran přímé aplikace směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2003/59/ES na splnění podmínek pro vydání průkazu profesní způsobilosti řidiče, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevysvětlil, proč v rozporu s čl. 10 Ústavy aplikoval české vnitrostátní právo přednostně před právem komunitárním.

Dále žalobce namítá, že žalovaný nesprávně interpretoval zákon, když nepřijal žalobcův právní názor, dle kterého skýtá úprava obsažená v zák. č. 247/2000 Sb. možnost, aby jako akreditovaný zkušební komisař přezkoušel sám sebe pro účely povinného přezkoušení vyžadovaného tímto zákonem k vydání průkazu profesní způsobilosti řidiče. Žalobce argumentuje, že jako zkušební komisař provozující akreditované školící středisko, kterým až do 30. 3. 2008 byl, mohl sám sobě poskytnout školení dle § 48 odst. 1 písm. a), c) a d) zák. č. 247/2000 Sb. a dále sám sebe přezkoušet z příslušných testů pro jednotlivé skupiny vozidel. Pokud žalovaný tento právní názor žalovaného nesdílí, nesprávně vyložil zákon, neboť v příslušném zákoně nikde není obsažen zákaz takovéhoto způsobu přezkoušení.

Žalobce dále namítá, že navrhl, aby žalobce provedl důkaz evidencí zkušebních komisařů, ze které lze zjistit, že v případě i jiných akreditovaných zkušebních komisařů docházelo k obdobnému postupu, jaký zvolil on sám, tedy k tomu, že příslušný komisař přezkoušel dle zák. 247/2000 Sb. sám sebe. S tímto důkazním návrhem se žalovaný dostatečně nevypořádal a důkaz neprovedl, přičemž žalovaný dále navrhuje, aby takovýto důkaz byl proveden před soudem.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, které bylo soudu doručeno dne 19. 6. 2013, navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření žalovaný poskytl výklad čl. 10 Ústavy a doplnil, že směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2003/59/ES byla do českého právního řádu transponována zák. č. 347/2007 Sb. s účinností od 1. 4. 2008. Samotná směrnice stanoví pouze minimální požadavky na výchozí školení a pravidelné školení týkající se vzdělávání řidičů a jejím účelem je tedy zajistit mezi členskými státy tuto minimální úroveň. Odmítl tedy argumentaci žalobce, že česká vnitrostátní právní úprava nesmí stanovit pravidla přísnější, než jsou ta stanovená předmětnou směrnicí a že by tedy byl stanovením přísnějších pravidel dán prostor pro přímou aplikaci směrnice na řízení vedené k vyřízení žádosti žalobce. Dle znění § 48 odst. 4 a odst. 5 zák. č. 247/2000 Sb. ve znění účinném od 1. 8. 2011, které je pro žalobce nejpříznivější, je žalobce povinen zúčastnit se kurzu pravidelného školení v rozsahu 35 hodin, což však žalobce nedoložil. To však žalobce nedoložil a nedoložil ani splnění alternativních podmínek v režimu čl. II. bod 3 zák. č. 374/2007 Sb., aby mohl být jeho žádosti vyhověno. Pokud jde o možnost přezkoušet sám sebe jakožto pověřený zkušební komisař, žalovaný setrvává na svém názoru, že takovýto postup není možný, neboť i když jej zákon výslovně nevylučuje, z významu slova „přezkoušení“ jednoznačně plyne, že osoba zkoušející a osoba zkoušená nemohou být totožnou osobou, neboť při takovém postupu byl pojmově o jakékoli „přezkoušení“ jít nemohlo, neboť při zkoušení musí na ověření znalosti a průběh zkoušky dohlížet jiná osoba, než je sám zkoušený. Žalovanému není známo, že by on sám nebo některý jiný správní orgán v obdobném postavení akceptoval praxi „sebepřezkoušení“ a rozhodně takto nemohl být založen nárok žalobce na takový postup. Žalovaný proto neprováděl důkaz evidencí zkušebních komisařů.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „s. ř. s.“]), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 14. 3. 2010 žalobce požádal u správního orgánu I. st. ve věci vydání průkazu profesní způsobilosti a zároveň o obnovu řízení ve věci svých v minulosti podaných žádostí o vydání průkazu profesní způsobilosti. Dne 8. 4. 2010 byl žalobce usnesením č. j. SMO/089886/10/DSČ/Hor-KZS vyzván, aby ke své žádosti doložil mimo jiné doklad o úspěšném vykonání zkoušky z odborné způsobilosti řidiče v období 6 měsíců před podáním žádosti ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení tohoto usnesení. Tento doklad žalobce přes výzvu nedoložil. Dne 29. 4. 2010 se žalobce dostavil ke správnímu orgánu I. st., kde ústně předestřel své argumenty pro jiný výklad směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2003/59/ES, věcně odpovídající argumentaci poskytnuté v žalobě. Dne 29. 4. 2010 žalobce opětovně podal u správního orgánu I. st. žádost o vydání průkazu profesní způsobilosti. V této žádosti vyložil, že se podrobil povinnému přezkoušení dne 9. 3. 2008 a 28. 3. 2008 a dále dne 31. 3. 2008 byl přezkoušen z testu A, C a D dle zák. č 247/2000 Sb., přičemž zkoušejícím byl on sám. Dne 12. 5. 2010 usnesením č. j. SMO/126870/10/DSČ/Hor-ZKS spojil správní

orgán I. st. řízení o obou žádostech žalobce. Dne 14. 5. 2010 správní orgán I. st. svým usnesením č. j. S-SMO/079525/10/DSČ určil žalobci pětidenní lhůtu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí a žalobce vyrozuměl o této možnosti. Dne 3. 6. 2010 správní orgán I. st. vydal usnesení č. j. SMO/151441/10/DSČ/Hor-ZKS, kterým nevyhověl žádostem žalobce ze dne 14. 3. 2010 a 28. 4. 2010. Proti tomuto usnesení brojil žalobce odvoláním ze dne 30. 6. 2010. V odvolání setrval na své argumentaci k výkladu směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2003/59/ES. Žalovaný odvolání žalobce vypořádal svým rozhodnutím ze dne 13. 8. 2010 č. j. MSK 120175/2010, kterým odvolání žalobce dle § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb. zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Toto rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 2. 2012 č. j. 22 A 112/2010-64 a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný v řízení pokračoval a svým rozhodnutím ze dne 15. 5. 2012 č. j. MSK 42758/2012 dle § 90 odst. 1 písm. b) zák. č. 500/2004 Sb. zrušil napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc mu vrátil k novému projednání. Dne 27. 9. 2012 správní orgán I. st. vydal usnesení č. j. SMO/318495/12/DSČ/Hor-ZKS, kterým zamítl žádosti žalobce ze dne 14. 3. 2010 a 28. 4. 2010. Proti tomuto usnesení brojil žalobce odvoláním ze dne 30. 6. 2010, které žalovaný vypořádal rozhodnutím ze dne 15. 1. 2013, č. j. MSK 152152/2012. Toto rozhodnutí žalobce napadl správní žalobou, která je řešena v tomto řízení.

Usnesením ze dne 16. 7. 2015 č. j. 22 A 20/2013 - 34 Krajský soud v Ostravě předložil Soudnímu dvoru Evropské unie předběžnou otázku: „Brání ustanovení čl. 4 směrnice č. 2003/59/ES vnitrostátní právní úpravě, která stanoví další podmínky pro osvobození od povinnosti získat výchozí kvalifikaci řidičů některých silničních vozidel pro nakládání nebo osobní dopravu?“ a řízení do skončení řízení vedeného Soudním dvorem Evropské unie přerušil. Rozsudkem Soudního dvora Evropské unie ze dne 7. 7. 2016, sp. zn. C-447/15 Soudní dvůr Evropské unie o položené předběžné otázce rozhodl tak, že článek 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/59/ES ze dne 15. 7. 2003 o výchozí kvalifikaci a pravidelném školení řidičů některých silničních vozidel pro nákladní nebo osobní dopravu a o změně nařízení Rady (EHS) č. 3820/85 a směrnice Rady 91/439/EHS a zrušení směrnice Rady 76/914/EHS musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava ve věci v původním řízení, která pro výkon předmětného řidičského povolání požaduje, aby se osoby, na které se podle tohoto článku vztahuje osvobození od povinnosti získat výchozí kvalifikaci řidičů některých silničních vozidel pro nákladní nebo osobní dopravu, nejprve podrobily pravidelnému školení v rozsahu 35 hodin. V rozsudku soud osvětlil, že další podmínky k vydání osvědčení krom minimálních, stanovených směrnicí, jsou přípustná, pokud sledují účel sledovaný směrnicí, tedy zdokonalení kvalifikace a průběžného školení profesionálních řidičů.

Žalobce reagoval podáním ze dne 8. 8. 2016 a přednesem v rámci jednání dne 13. 9. 2016, v nichž polemizoval se správností rozsudku Soudního dvora Evropské unie.

S ohledem na skutečnost, že současně s položením předběžné otázky bylo řízení přerušeno, bylo u jednání dne 13. 9. 2016 rozhodnuto dle § 48 odst. 5 s. ř. s. o pokračování v řízení.

Žalobce namítá, že směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2003/59/ES neumožňuje, aby úprava obsažená v zák. č. 247/2000 Sb. stanovila přísnější podmínky pro vydání průkazu profesní způsobilosti řidiče, než jaké obsahuje tato směrnice. Z výše citovaného rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 7. 7. 2016, sp. zn. C-447/15 plyne, že směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2003/59/ES neobsahuje jediné přípustné podmínky pro vydání průkazu profesní způsobilosti řidiče, ale toliko podmínky minimální, přičemž stanovení podmínek nad rámec těchto minimálních podmínek, pokud svým účelem přispívají účelu sledovanému směrnicí. Požadavek podrobení se školení v rozsahu 35 hodin odpovídá účelu směrnice spočívajícího ve zdokonalování kvalifikace řidičů, proto jej Soudní dvůr Evropské unie nepovažuje za nesprávnou transpozici předmětné směrnice. Krajský soud je vázán právním názorem, vysloveným v rozsudku Soudního dvora Evropské unie, jak plyne z ustálené předchozí judikatury Soudního dvora Evropské unie (viz např. rozsudek ze dne 24. 6. 1969 ve věci C- 29/68, *Milch-, Fett- und Eierkontor*, nebo ze dne 3. 2. 1977 ve věci C-52/76, *Benedetti*, který stanoví, že účelem řízení o předběžné otázce je rozhodovat právní otázky a že tato rozhodnutí jsou závazná pro daný soud členského státu, pokud se týká výkladu daného unijního aktu). Z výše uvedeného plyne, že soud nemůže dát za pravdu žalobcově argumentaci nesprávnou transpozicí směrnice, která by zapříčinila její přímou aplikaci na daný právní vztah. Rovněž soud nemůže reflektovat žalobcovy námitky proti správnosti rozsudku Soudního dvora EU, neboť žalobce nerozporoval skutečnost, že Krajský soud je rozsudkem o předběžné otázce vázán, nýbrž se kriticky vyjadřoval k úvahám samotného Soudního dvora EU, jejichž přezkum však podepsanému soudu nepřísluší.

Stran námitky žalobce, že žalovaný se ve svém rozhodnutí nevypořádal s jeho argumentací týkající se výkladu komunitárního práva a čl. 10 Ústavy soud přezkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí a seznal, že se s právním názorem žalobce neztotožňuje. Žalovaný se oproti námitce žalobce naopak velmi intenzivně věnuje výkladu předmětné směrnice, čl. 10 Ústavy a možnosti přímé aplikace směrnice na právní vztah mezi žalobcem a žalovaným (zejm. str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí), avšak dochází k opačnému interpretačnímu výsledku, než žalobce. Není namístě ztotožňovat věcný nesouhlas s výsledkem vypořádání se s argumenty žalobce s nevypořádáním se s těmito argumenty. S ohledem na tuto skutečnost soud nemůže mít za to, že by se žalovaný s žalobcovou námitkou nevypořádal.

Stran žalobcovy námitky, že coby akreditovaný zkušební komisař smí přezkoušet sám sebe pro účely povinného přezkoušení, soud se zcela ztotožnil s právní argumentací, kterou poskytl žalobce v napadeném rozhodnutí a ve svém vyjádření v žalobě. Je pravdou, že tento postup zák. č. 247/2000 Sb. nikde výslovně nezakazuje, ovšem samotným výkladem slova „přezkoušet“ nelze dospět k jinému závěru, než že zkoušení sebe sama přípustné není. Absence výslovného zákazu takového postupu totiž nezbavuje správní orgán ani soud povinnosti při svém

rozhodování šetřit smyslu předmětné právní úpravy. Z běžného jazykového výkladu smyslu slova „přezkoušet“ ve vztahu k řešené věci je zřejmé, že pro účely zkoušení musí být osoba zkoušená odlišná od osoby zkoušející. Jen tak totiž může být zajištěno, aby bylo ověření znalostí objektivně hodnoceno, aby byly pro psaní testů zajištěny odpovídající podmínky zejména co do časové dotace na vypracování testu a nepoužívání pomůcek při testu, či zamezení opakování testu při neúspěšném pokusu. Pokud osoba zkoušející a zkoušená spadají v jednu, nic z výše zmíněného nemůže být zajištěno a z hlediska pojmového již ani o zkoušení jít nemůže. Jakkoli by žalobce mohl vypracovat náhodně vygenerovaný test, na jehož samotný obsah by neměl vliv, stejně by nebylo zajištěno minimálně to, aby test psal v určené časové dotaci, bez pomůcek či rad třetích osob a bez opakování v případě neúspěchu. Soud se nezabýval tím, zda žalobce předmětnou zkoušenou materii ovládá či nikoli a ani tím, jak konkrétně „sebezkoušení“ žalobce probíhalo, protože postup, který žalobce zvolil, nemůže nikdy vést k dosažení výsledku, který požaduje zákon, když se smyslu zákona příčí. Nadto proces „sebepřezkoušení“ znemožňuje objektivně verifikovat dny, kdy k němu mělo dojít, což by bylo pro projednávanou věc rovněž relevantní, kdyby takovéto „sebepřezkoušení“ bylo akceptováno. Za těchto okolností pak soud žalobci co do namítané přípustnosti zkoušení vlastní osoby nemohl vyhovět.

Žalobce namítá, že žalovaný neprovedl důkaz evidencí zkušebních komisařů, ze které by vyplynulo, že postup přezkoušení sebe sama prováděli i další zkušební komisaři, přičemž s jeho důkazním návrhem se ani řádně nevypořádal. Ani této námitce žalobce nelze přisvědčit, když žalovaný se s tímto důkazním návrhem naopak vypořádal (viz str. 8 dole napadeného rozhodnutí) a přesvědčivě vysvětlil, proč takovýto důkaz neprovedl. Nevyhovění důkaznímu návrhu pak nelze ztotožňovat s jeho nevypořádáním. Pokud žalobce měl k dispozici důkazy tvrzených skutečnostech, například svědecké výpovědi konkrétních zkušebních komisařů, či poznatky o tom, kde takovéto důkazy získat, bylo na něm, aby je v rámci řízení před správním orgánem předložil. Nic takového však žalobce neučinil.

Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Krajský soud v Ostravě
dne 13. září 2016

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu